

[Johs. Christiansen.]

at Kriteriet for, om Loven af 22. August i Fjor bør forlænges uden væsentlige Ændringer, mere rigtigt og naturligt maa være, i hvilket Omfang den har bødet paa Boligmisèren.

Jeg har her en Opgørelse fra Københavns Kommunes Boligudvalg, dateret den 10. April i Aar, hvori følgende Oplysninger gives. Ved Udgangen af forrige Maaned havde Udvalget modtaget i alt 6 447 Ansøgninger om Anvisning af Lejligheder. I Tiden fra Lovens Ikrafttræden og til Februar Maaned i Aar havde Udvalget behandlet 5 376 Sager, i hvilke Godkendelse var blevet meddelt. Sætter man disse Tal i Forbindelse med den Oplysning, som Borgmester Munk gav i Lørdags paa Danmarks Lejerforenings Kongres om, at 5 000 københavnske Familier savner selvstændig Lejlighed, kunde man unægtelig ønske, at Boliganvisningen foregik noget hurtigere, end Boligudvalgets Tal her giver Udtryk for. Enhver maa kunne forstaa, at det for Mennesker, der formentlig, i alt Fald for manges Vedkommende, har været uden selvstændigt Hjem i længere Tid, kan være en fortvivlet lang Ventetid at se i Møde, men den haarde Skæbne, der paa saa mange Maader kan ramme os Mennesker, har jo desværre ofte den Karakter, at den sjældent afhjælpes saadan lige paa en Stud. Og naar man ved — og ogsaa her har jeg nogle Oplysninger fra Københavns Boligudvalg —, at der Maaned efter Maaned behandles flere Hundrede Henvendelser fra hjemløse Familier om at faa en Lejlighed at bo i, kan man vist næppe sige, at de gældende Anvisningsbestemmelser er ineffektive.

Under Hensyn til disse Forhold, men i øvrigt ogsaa ud fra principielle Synspunkter vil jeg derfor tilraade megen Forsigtighed i Retning af at kræve drastiske Ændringer foretaget i den nuværende Boliganvisningslov. Derimod saa jeg meget gerne, at den, jeg synes noget snørklede og ret langsommelige Fremgangsmaade, der er foreskrevet i § 5, fik en Ændring, saaledes at man kunde undgaa den Overflod af Frister, som Paragraffen efter min Mening rummer. Samtidig kunde man maaske ogsaa nok se lidt paa § 3. I de Tilfælde, hvor en Lejlighed er blevet ledig, behøver man sikkert ikke at lade hengaa 14 Dage, inden Ejeren er pligtig at anmelde denne ledigblevne Lejlighed til Udvalget. Her bør Anmeldelsen vistnok kunne ske noget hurtigere. Endelig ved jeg rigtigt, hvor megen Betydning man kan sætte en Bøde paa 50 Kr. i Forhold, der

vedrører Lejemaal, hvor der erfaringsmæssigt kan etableres adskillig Omgaaelse af Lovreglerne. I denne Forbindelse burde det maaske overvejes — hvad de ærede socialdemokratiske Forslagsstillere ogsaa peger paa —, om der ikke burde paalægges ogsaa almindelige lejlighedssøgende et Ansvar, f. Eks. derigennem, at ingen var berettiget til at indgaa Lejemaal i Kommuner med Boliganvisningsudvalg, medmindre vedkommende havde skaffet sig Vished for, at Udvalget var indforstaaet med, at dette Lejemaal blev indgaaet.

Disse Ting kan vi formentlig se nærmere paa i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat.

Jeg og mit Parti er ganske klar over, at der maa gøres Indgreb, naar Forholdenes Karakter ligefrem tvinger dertil, nu og da ogsaa Indgreb over for, hvad man vel normalt ellers betragter som velerhvervede Rettigheder. Men det maa forlanges, forekommer det mig, at Indgreb mod saadanne Rettigheder — og hertil hører efter min Opfattelse i allerførste Række Familiens Forhold til Boligen — i enhver Henseende skal være begrundet i den haardeste Nødvendighed. Her mener mange — og jeg er ikke uenig med dem —, at der paa dette Omraade ved den bestaaende Huslejelovgivning er opnaaet noget nær saa meget, som man med Ret og Rimelighed kan ønske. Jeg betragter det som et overordentlig stort Gode, at Retsforholdet mellem Ejer og Lejer i 1937 blev fastlagt som sket dengang, men jeg tror paa den anden Side ikke, at man for de principielle Lovbestemmelers Vedkommende i Lov om Leje kan naa saa forførdelig meget videre, end man nu er.

Ser man nu lidt nærmere paa de Ændringer, som foreslaas i det socialdemokratiske Lovforslag, maa man naturligvis ogsaa anskue dem ud fra de meget sørgelige Forhold, der efterhaanden raader paa Boligspørgsmaalets Omraade. Bestod denne sørgelige Tilstand ikke, vilde man formentlig kunne afvise de allerfleste af de stillede Forslag. Nu er Situationen desværre langt fra normal, langt mindre tilfredsstillende, og jeg kunde derfor tænke mig, at der i det kommende Udvalg kunde skabes Muligheder for en frugtbar Forhandling ogsaa om visse af de af de socialdemokratiske Forslagsstillere fremførte Synspunkter. Allerede her vil jeg dog gerne sige, at jeg finder det meget betænkeligt at drage de saakaldte Tjeneste- eller Funktionærboliger ind under tvungen Boliganvisning. Jeg tror, man her